ἐκραβδίζειν.] ὀπκλινὴς, καὶ τὸ ὀπκλινὲς, τὸ ὀπρρεπὲς, οἷ ὁδὸς ὀπκλινὴς, ἤγουν ὀπρρεπής. νῦν δὲ μεταφορικῶς δηλώσει τὸ ὀπκλινεῖς, κατωφερεῖς, τοὺς εἰς τὰ κατάντη, καὶ τὰ πεινᾶ χωρεῖα ταχέως φερομένους ἐν τῷ τῆς ῥάβδοις τυπτομένους, ἐκ τῆς πόλεως ἐλαύνεσθαι. Τοὺς τριβόλους.] τρίβολος ἀκάνθης, ἢ βοτάνης εἶδος κάκιστον, καὶ τῆς ἄλλοις σπέρμασιν ἀσυμφορώτατον. νῦν δὲ μεταφορικῶς τοὺς κακοὺς, τοὺς ἀνωφελεῖς, τοὺς ὀλεθρίους ἀνθρώπους δηλοῖ. Σωιγαμένους.] τουτέστι σωηγόρους, ἢ τοὺς συμπεπλεγμένους, καὶ πιλουμένους. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἐρίων. ὥσπερ γὰρ πολλάκις τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ κολλᾶται ἐρίω, καὶ διαχωρίζεται αὐτὰ ἀπ' ἀλλήλων, οὕτως ὅπερ τῆς κεκολλημένων τὴν ἀρχαῖς ὀφείλεται ἀποχωρίζειν, καὶ εὔνοιαν πρὸς ἀλλήλους ἔχειν ἅμα. Σω. (σφάλμα τί ἐστι δοκεῖ ἐν τοῖς τῆς Σκιᾶς.) Διαξιῶσι] πρὸς τὸ διαξαίνειν. διαξιῶσι. διαλύσαι. καὶ γὰρ ἐρίων οἱ μάλλοι ἔχουσι τὰς ἀρχὰς, καὶ τὰς κορυφὰς πεπιλημένας, καὶ ἐὰν τιλτῶσι διαλύεται ὁ μάλλος. πρὸς ἑκάτερον οὖν καὶ τὰς κορυφὰς ἐρίων πεπιλημένας, ἐν τῷ πάκῳ, καὶ τὰς κεφαλὰς τῆς πονηρῶν σωιγαμένων τοῖς πράγμασι, διαλύσαι χρή. Σ. ἀλλαχοῦ, διαξαίνειν, ξαίνοντα διαλύειν, τύπτοντα διαπᾶν, πληγαῖς διαπᾶν. Τοὺς μετοίκους.] μέτοικος λέγεται ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως μετᾶς ἀς, καὶ μετοικῶν ἐν ἑτέρᾳ, καὶ μὴ πρὸς ὀλίγον ὅπη δημεύῃ ὡς ξένος. ἀλλὰ τὴν οἴκησιν αὐτῶν θεῖ καταστήσαμένους. ἐδίδοντο δὲ ὑπ' αὐτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος δραχμαὶ δώδεκα, ὅπερ ἐλέγετο μετοίκιον. καταγματα δὲ, τὰ ἐρίου κατασπάσματα, ἢ μυρύματα. Σ. Τολύπαν.] τολύπη, τὸ κατασκευασθὲν ἔριον. Ησύχ. ὅθεν τὸ τολυπεύειν, τὸ ἐκτελεῖν, ἢ κατεργάζεσθαι, ἢ πολλὰ εἰς ἓν τέλος συγκεφαλαιοῦν. τολύπη γὰρ τῆς ἐρίων σφᾶιραν δηλοῖ. καὶ τολύπη τὸ κατειργασμένον ἔριον. καὶ τολύπη ἔριον ξανθὲν, καὶ ἀσκηθὲν εἰς τὸ κλωθεῖν. Εὐσ. Χλαίναν ὑφῶσι.] χλαῖνα, τὸ παχὺ καὶ χειμερινὸν ἱμάτιον, παρὰ τὸ χλιαίνω. χιτὼν δὲ, τὸ λεπτὸν ἱμάτιον. τὸ ὑποκάμισον, παρὰ τὸ ἐγκεῖσθαι τοῖς μέλεσι. ὑφῶσι δὲ, κατασκευάζειν. Σ. Αἷς οὐδὲ μετῆν.] αἱ τῶν πολέμων πανελῶς μέτοχοι ἐκ ἦτε. αἱ τῶν πολέμων πάνυ μηδὲν μέρος, μηδεμίαν κοινωνίαν μεθ' ἡμῶν εἴχετε. πλέον ἢ, πλέον, μᾶλλον. Ἀττικῶς. Μὴ μνησικακήσῃς.] μνησικακεῖν, κατά τινας, τὸ τὴν παλαιᾶς ὕβρεως μνήμονα εἶναι. τὴν παλαιὰν ἀδικίαν ἀμνηστεῖν καὶ δυνάσθαι, ἀλλὰ τούτῳ βεβαίως κατέχειν. ἐνταῦθα δὲ, μᾶλλον λοιπτέον δοκεῖ, ἀντὶ τοῦ, τὰ παρελθυτότα κακὰ εἰς μνήμην ἐπανακαλέσθαι. καὶ τούτων μνείαν ποιήσθαι. ὅπερ ἐκ τοῦ προηγουμένου, σίγα, φανερόν ἐστιν. ὁ γὰρ Πρόξενος τὴν γυναῖκα κελεύει τῆς κακῶν ὅπλήσμονα ἔσεσθαι, ἀλλὰ σιωπᾶν, καὶ μηδὲ τούτων μνείαν μηδεμίαν ποιεῖσθαι. Μονοκοιτοῦμεν.] ἐν τῇ κοίταις μόναις κοιμώμεθα. Καθ' ἡμέτερον] καὶ εἶτα ἐᾶτε, ἐάσατε τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα. πρὶν ἢ τῆς κορῶν, καὶ παρθένων ἐν θαλάμοις γηρασκουσῶν, διὰ τὸ αὐτὰς ἀγάμους μένειν διὰ τὰς τῆς ἀνδρῶν στρατείας, καὶ πολυχρονίους ἀποδημίας, ἀνιῶμαι. Καν τῶν μὴ πιλαβῇ] καὶ ἂν μὴ ὀπιλάβῃ τῶν. τῶν ἢ, ἀντὶ τῆς τῶν τῆς καιρόν. ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀναφέρεται. τινὲς

A μένοι, τῶν γραπτέον λέγουσιν. ὁ νοῦς. τῆς γυναικῶν πρὸς τὰς γάμους ὁ καιρὸς βραχὺς, καὶ εἰ μὴ τῶν τὴ καιρὸν ἥκοντα ταχέως ὀπιλάβωνται, οὐδεὶς αὐτὰς ἔτι γῆμαι θέλει, ὅτι πρὸς γαμαζούσας ὁρᾶ.

CHR. Σωιγαμένους.] id est, σωηγόρους, vel συμπεπλεγμένους καὶ πιλουῦντας connexos & pilatos, translatione sumpta à lana, vt enim, inquit, adhæret lana lanæ dum carminatur, deinde discernitur à pressu mutuo, sic in iis qui magistratibus applicantur & agglutinantur facere debetis, & compositos diuellere & secernere, vt mutua se beneuolentia prosequantur. Τοὺς μετοίκους.] Sic vocantur qui ex aliena ciuitate ad aliam emigrāt, non vt peregrini transmeantes aut ad breue tempus habitantes. Pendebant verò quotannis 12. drachmas quod μετοίκιον dicebatur, proinde vt serui manumissi etiam pendebant τὸ μετοίκιον. Isæus viros drachmas 12. (Hesychius ait decem tantùm sed τῷ τελωνῇ τριώβολον appēsum) fœminas 6. tantùm pependisse ait in Orat. contra Elpagorā & Demophanem. Qui μέτοικοι id tributum non soluerant, ducebantur & vænibant ἐν καρὸς ἅπσι, vt ait Hom. id est, vt serui. Demosth. in Philippicis, ait in naues inuehi solitos τοὺς μετοίκους (puta vænalitios.) Eos autem Comici σκαφίας vocabant quia in pompis scaphas ferebant. Aristoph. dixit alibi, τοὺς γὰρ μετοίκους ἄλυρα τῆς ἀστῶν λέγει. Nam ciuium pars erant, sed vilissima, & vt paleę ordeaceæ, tamen πολίτας esse negat Aristot. lib. 3. Polit. Ait enim tantum κοινωνεῖν τῆς οἰκήσεως vt & serui, neque οἴκησιν facere τῇ πολίτῃ. Erat autem necesse μετοίκοις νέμειν προστάτῃ (vt idem autumat Aristoteles, & postea censet Harpocration) id est ciuem Atheniensem, cuius auctoritate niterentur ipsi inquilini. Est autem hic versus mutilus, sic fortassis restaurandus, τούς τε μετ. κεῖτις ξένος ἦεν ἐφ'. Καὶ τολυπεύειν] Lana pura puta est ἔριον τολυπευτῆ, Nam τολύπη est ἐργασία, & τολυπεύειν, ἐργάζεσθαι. Sic autem dixit Homerus 4. ὀδυσ. πόλεμον τολύπευσε, quod facit ad hunc locum, quia lanam bello comparat, neque frustra dixerat ῥαβδίζειν, virgis enim pauibant lanas vt sordes deponerent, vnde paueratæ vestes. Quod verò ait πλεῖν ἢ διπλοῦν, solens & suo more hac voce vtitur pro πλέον. Ο μὴ γὰρ ἥκων.] Lego, vt numeri constent sibi, ὁ γὰρ ἥκων μὴ, deinde οὐδεὶς ἐθέλει non θέλει, valet autem hic ὀτευομένη, idem ac μαντευομένη & κληδονιζομένη. Mox lego ἀλλ' ὅστις ἔτι σύσται δυνατὸς non ἔστι, sed & notandum in Veneta editione appositam esse interrogationis notam post δυνατός. Legerem etiam τί παθὼν non μαθὼν & interrogatiuè pronunciarem. Sicque memini in Epigrammatum Florilegio, dictum à Nicarcho aut alio, μή τι πέπονθ' αἴδης, de longeuo nimis homine.

Οὐδεὶς θέλει γῆμαι ταύτῃ. ὀπτευομένη δὲ κάθηται.
Πρ. Ἀλλ' ὅς τις ἔστι σύσται δυνατός.
Αλλ. Γυν. Σὺ δὲ δὴ τί μαθὼν ἐκ ἀποθνήσκεις.
Χωρεῖον ἔστι. θεὸν ὠνήσῃ
Μῆλ' ἥδυ τὸν ἐγὼ καὶ δημόξω.
Λαβὲ ταῦτι καὶ στεφανώσαι.
Κὰ ταυτασὶ δέξαι παρ' ἐμοῦ.
Καὶ τοῦτονὶ λαβὲ τὸν στέφανον.

Non sit qui ducere curet, sed amat sedem & vaticinatur.
Ni fortè qui potest arrigere.
AL. M. Age tu quid agis? nec moreris dum:
Nunc opus empta funeris arca,
Ego melle teram respersam offam:
Cape tu hunc frontis honorem,
Istas q̃ à me pro munere habe,
Istámq̃ simul sume coronam.